

Starší Per G. Malm
Sedmdesátník

Odpočinutí vaší duši

Nalézt odpočinutí své duši zahrnuje pokoj mysli i srdce, což je důsledek toho, že se učíme nauce Kristově.

V centru Göteborgu ve Švédsku je široký bulvár s nádhernými stromy po obou stranách. Jednou jsem si všiml toho, že v kmeni jednoho z těch obrovských stromů je díra, a tak jsem zvědavě nahlédl dovnitř a zjistil jsem, že strom je úplně dutý. Sice dutý, ale ne prázdný! Byl naplněn všemi možnými odpadky.

Byl jsem překvapen, že ten strom přesto stál. A tak jsem se podíval nahoru a uviděl jsem kolem horní části kmene ocelový pás. K ocelovému pásu bylo připevněno několik ocelových lan, a ty pak byly připevněny a ukotveny k nedalekým budovám. Z dálky vypadal jako ostatní stromy; jen když jste se podívali dovnitř, jste mohli zjistit, že místo aby měl pevný a silný kmen, byl uvnitř dutý. Před mnoha lety začalo kmen něco oslabovat, tu a tam, po troškách. Nestalo se to přes noc. Nicméně podobně jako z mladého stromku postupně vyroste statný strom, i my můžeme, krok za krokem, růst ve své schopnosti být pevnými a zevnitř naplněnými, a ne být jako ten dutý strom.

Právě skrze uzdravující Usmíření Ježíše Krista můžeme získat sílu stát vzpřímeně a pevně a můžeme mít svou duši naplněnou světlem, porozuměním, radostí a láskou. Kristus zve všechny, aby přišli k Němu a podíleli

se „na dobrotivosti jeho; a neodpírá žádnému, který k němu přichází.“ (2. Nefi 26:33.) Jeho zaslíbení zní:

„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.“ (Matouš 11:28–29.)

O tomto odpočinutí president Joseph F. Smith řekl: „Podle mého názoru to znamená vejít do poznání Boha, do Jeho lásky, a mít víru v Jeho záměry a v Jeho plán do takové míry, že víme, že máme pravdu, a že se nehoníme za ničím jiným, nejsme zmítáni každým větrem učení nebo lstivostí a úskočností lidí, kteří cíhají na to, aby klamali. Víme, že nauka je od Boha, a nepokládáme ohledně ní nikomu žádné otázky; lidé samozřejmě mohou mít své názory, své myšlenky a své fantazie. Člověk, který dosáhl takového stupně víry v Boha, že odvrhl všechny pochybnosti a strach, vešel do ‚Božího odpočinutí‘.“ (Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith [1998], 56.)

Nalézt odpočinutí své duši zahrnuje pokoj mysli i srdce, což je důsledek toho, že se učíme nauce Kristově a žijeme podle ní a že se stáváme Kristovou prodlouženou rukou při službě

a pomáhání druhým. Víra v Ježíše Krista a následování Jeho učení nám dává pevnou naději, a tato naděje se stává pevnou kotvou pro naši duši. Můžeme se stát stálými a neochvějnými. Můžeme pociťovat trvalý vnitřní klid; můžeme vstoupit do odpočinutí Páně. Jedině když se od světla a pravdy odvrátíme, naplní nejhlubší nitro naší duše dutý pocit prázdnoty, podobně jako u onoho stromu, a dokonce můžeme být pokoušeni zaplnit tuto prázdnotu tím, co nemá trvalou hodnotu.

S ohledem na to, že jsme existovali jako duchovní děti, než jsme přišli na zem, a s ohledem na nesmrtelnost života po smrti, je tento pozemský život vskutku jen velmi krátkým okamžikem.

Je však dnem zkoušky, ale je také dnem příležitostí, kdy se rozhodujeme následovat výzvu, abychom nepromarňovali dny zkoušky své. (Viz 2. Nefi 9:27.) Myšlenky, které uchováváme v mysli, pocity, které máme v srdci, a činy, které se rozhodujeme konat, budou mít rozhodující vliv na náš život zde i na onom světě.

Užitečným zvykem je dívat se každý den z vyšší perspektivy, abychom si uchovali věčný náhled na to, co plánujeme a co děláme, zvláště pokud v sobě objevíme sklon čekat až na budoucí zítřek, abychom udělali to, co víme, že máme udělat v přítomném dnešku.

V průběhu života nám v našich rozhodnutích pomáhá posilující vliv Ducha. Pokud se rozhodneme v rozporu se světlem a poznáním, které máme, budeme mít špatné svědomí, což samozřejmě není pocit dobrý. Špatné svědomí je ale pozhelnáním v tom smyslu, že nám ihned připomíná, že je čas činit pokání. Když jsme pokorní a přejeme si dělat to, co je správné, budeme chtít hbitě změnit své jednání,

zatímco ti, kteří jsou pyšní a kteří se možná snaží „stát se zákonem [sami] sobě“ (NaS 88:35), umožní Satanovi, aby je vedl „za lněný provázek kolem krku, až je spoutá silnými provazy svými na věky“ (2. Nefi 26:22), ledaže do jejich srdce vstoupí duch pokání. Následování zlovolných vlivů nikdy nemůže přinést pocit pokoje, jednoduše proto, že pokoj je dar od Boha a přichází jedině skrze Ducha Božího.

„Zlovolnost nikdy nebyla štěstím.“
(Alma 41:10.)

V našem každodenním jednání mají dalekosáhlý vliv často malé a prosté věci. (Viz Alma 37:6–7.) To, co říkáme, jak jednáme a jak se rozhodujeme reagovat, ovlivní nejen nás, ale také ty, kteří jsou kolem nás. Můžeme druhé povzbuzovat – nebo je srážet. Prostým a pozitivním příkladem je i příhoda, která se vypráví o

mé babičce. Poslala jedno ze svých malých dětí, aby nakoupilo několik vajec. Pověřené dítě pak nejspíš cestou domů radostně poskakovalo, a když dorazilo domů, většina vajec byla rozbitá. Rodinný přítel, který byl u nich na návštěvě, nabádal mou babičku, aby dítěti vyhubovala za tak špatné počínání. Babička místo toho klidně a moudře pravila: „Ne, to vajíčka nespraví. Prostě použijeme to, co máme, a uděláme pár palačinek, na kterých si spolu pochutnáme.“

Když se naučíme zvládat ony malé a prosté každodenní věci moudrým a inspirovaným způsobem, výsledkem bude pozitivní vliv, který upevní harmonii v naší duši a bude pozvedat a posilovat ty, kteří jsou kolem nás. Je tomu tak proto, že vše, co vyzývá činit dobro, je vysláno „mocí a darem Krista; pročť [můžeme] vědět s dokonalým poznáním, že je [to] od Boha“. (Moroni 7:16.)

Onen dutý strom, o němž jsem vám vyprávěl, již nestojí. Nějací mladíci dali do prázdného kmene rachejtle, a tím strom zapálili. Nedal se zachránit, a tak ho museli porazit. Vyvarujme se toho, co nás zničí zevnitř, ať již se jedná o velké věci nebo maličkosti! Může to mít výbušný účinek a může to způsobit duchovní smrt.

Soustřeďujme se místo toho na to, co podpoří trvalý pokoj v mysli a v srdci. Pak poroste naše „sebedůvěra ... v přítomnosti Boží“. (NaS 121:45.) Zaslíbení týkající se vstupu do odpočínutí Páně, přijetí daru pokoje, je daleko vyšší než dočasné, světské uspokojení. Je to vskutku nebeský dar: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:27.) On má moc uzdravit a posílit duši. On je Ježíš Kristus, o němž svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■